

De geschiedenis van Hulhundu

Hulhundu is ons eerste huis in Chota-Nagpur. Tot 1962 hadden de ZLJM slechts twee huizen in India: Dalhousie (1901) en Amritsar (1937). In de regio zijn heel wat Belgische jezuiten actief en die kenden onze congregatie van in België. Vooral het moederklooster in Gent was hen goed bekend, want velen onder hen liepen er als novice stage in het ziekenhuis, of ze hadden een zus bij de ZLJM. Het zijn de jezuiten die ons naar Ranchi gehaald hebben en nog vele jaren lang bleven zij onze 'grote beschermers'.

Zuster Mechtilda De Clerck en zuster Alberta (Yvonne) Naert, de twee pioniers van de Ranchimissie, waren op 20 februari 1962 uit Amritsar

vertrokken en kwamen de 22^e rond drie uur in de middag aan in Hulhundu. Daar werden ze verwelkomd door een groep trommelaars en dansers uit het dorp, die hen vervolgens naar hun nieuwe klooster brachten – een lemen hut van twee kamers en een dichtgemaakte veranda. Op 25 maart kwam de derde zuster erbij, zuster Vimala Mannamplackal. Op 30 maart werd de eerste steen gelegd voor het nieuwe gebouw. Op 8 mei werd de kleine gemeenschap gezegend met de komst van een vierde lid: zuster Thomasina Plackithottathil.

Al snel begonnen de zusters met een dispensarium in de hut naast de hunne. De zieken

kwamen er in groten getale op af en omdat die er tamelijk arm uitzagen, was zuster Alberta geneigd ze gratis te verzorgen. Maar bij zijn eerste bezoek zei aartsbisschop Pius Kerketta s.j. tegen haar dat ze de mensen niet afhankelijk mocht maken van liefdadigheid en daarom aan elke patiënt een betaalbaar bedragje moest

vragen. Met de hulp van Misereor werd er binnen het jaar een gebouw opgetrokken en kwam een dokter regelmatig consultatie houden. Het aantal patiënten nam jaarlijks toe. Al die mensen, uit nabije en verder afgelegen dorpen, kregen medische verzorging bij de zusters. Tegenwoordig is het kleine dispensarium uitgegroeid tot een goed uitgerust gezondheidscentrum dat beschikt over een operatiezaal, een kraamkliniek, individuele kamers en ziekenzalen, röntgenapparaat en lab. Meerdere dokters komen consultatie houden. De zusters zijn ook verantwoordelijk voor een bewustmakings- en preventieprogramma in de dorpen.

De bouw van het nieuwe klooster was heel snel gegaan. Bij de inwijding op 4 augustus 1962 kreeg het de naam 'Our Lady of Fatima' (O.-L.-Vrouw van Fatima).

Hulhundu had behoefte aan een meisjesschool, en meer bepaald voor christelijke kinderen. Er was wel een parochieschool waar jongens en meisjes samen zaten. Na de pujavakantie van 1962 kwamen drieëndertig kleine meisjes van de parochieschool over naar de zusters. Met hen werd, in een derde hut, de St. Joseph's Girls' School opgestart. Het volgende jaar kwamen alle overige meisjes van de parochieschool over en meteen was de lagere school compleet met zes leerjaren. Drie klassen zaten in de drie lokalen van de hut en de andere op de benedenverdieping van het klooster. Weer kwam Misereor ons te hulp en in 1964 kon de St. Joseph's Girls' School haar eigen gebouw betrekken. Het kleine schooltje in de hut is vandaag een trotse instelling die plaats biedt aan zestienhonderd scholieren en aangesloten is bij de Jharkhand Board of Education.

Omdat in de groeiende industriestad Dhurwa steeds meer mensen een opleiding in het Engels verlangden voor kinderen, openden wij op 7 januari 1963 een Engelstalige school,

onze Sacred Heart School. We begonnen met zeven leerlingen in de kleine spreekkamer van het klooster. Elk jaar kwam er een leerjaar bij. In 1972 werd de school gehomologeerd en mocht de eerste groep leerlingen deelnemen aan het nationale examen voor het diploma middelbaar onderwijs. Negentig procent van zowel leerlingen als leraren kwam van een woonwijk in Dhurwa die verbonden was aan een groot machinebouwbedrijf en toen de groei in de zware industrie begon te tanen, veranderde ook de schoolpopulatie. Op dit moment komt negentig procent van de ongeveer zeventienhonderd leerlingen uit Ranchi en Hulhundu en omgeving, waaronder een redelijk aantal uit etnische volksgroepen. Onze school staat aangeschreven als een van de beste in de stad en velen willen zich inschrijven.

Een ander belangrijk apostolaat waarmee we in 1964 startten is de Grihinschool. Het is een school waar huwbare meisjes die niet eerder naar school mochten, zich voorbereiden op het huwelijksleven. Ze leren er lezen, schrijven en rekenen, naaien en koken, ze bekwamen zich in de landbouw en worden onderwezen in godsdienst en ethiek. Deze meisjes betekenen heel veel voor de dorpen, waar ze het goede voorbeeld geven en de voortrekkers zijn van vernieuwende activiteiten. De dorpelingen verwachten van hen ook dat ze leiding geven.

Vanaf het begin van onze missie hier in Hulhundu hebben de zusters zich ingezet voor de parochie en dat doen ze nog steeds. Ze verzorgen de sacristie, geven catechese en huwelijksvoorbereiding, beoefenen het Mahila-zingen, begeleiden jeugdgroeperingen, vergezellen de priesters op hun pastorale taken in de dorpen, gaan op huisbezoek.

De recentste toevoeging aan de Hulhundumissie is het noviciaat

Ashadeep. Bij de inhuldiging op 16 maart 2006 waren er eenentwintig novicen en drie zusters die de vorming gaven. Elk jaar komen nieuwe novicen binnen en worden andere geprofest. Op dit ogenblik zijn er vijftien novicen; het vormingsteam bestaat uit twee zusters.

Al deze ontwikkelingen zijn slechts mogelijk geweest door een constante stroom van nieuwe roepingen uit Kerala, Jharkhand, Punjab en een paar uit Karnataka. In 1965 telde de gemeenschap van Hulhundu al vijftien zusters, van wie een aantal nog studeerden. Een van de belangrijkste redenen om in Ranchi te beginnen was geweest om er roepingen te halen voor de congregatie. Nu komen bijna alle nieuwe zusters voor de provincie uit Jharkhand.